

de revolutie, die de bourgeoisie zal propeeren te onderdrukken met het geestelijke wapen-of met het brutaalste geweld, lezer?

Wat anders is het, dit thans, nu de opstand nog voorbereid moet worden, het geestelijke wapen, d.w.z. het werken aan de klassebewustzijnsontwikkeling van het proletariaat, zeker gebruikt moet worden. Tijdens en na de revolutie is het omvormen van de gedachten, het zich losmaken van de burgerlijke ideologie en het doordringen worden van de communistische gedachten, het voornaamste.

De inzender begaat verder dezelfde grove brutaliteit als de geheele Internationale Bourgeoisie tezamen met de "arbeidersorganisaties" van Noske-Ebert-Troelstra tot aan de pacifistische anti-militaristen toe.

Wat Sovjet-Rusland weer moest overgaan tot het opbouwen van Kapitalistisch Rusland, vindt immers juist zijn oorzaak daarin, dat Sovjet-Rusland een hevige blokkade, alsmede de lasten van hetzelfde leger van vijanden, waaronder de anti-geweldsmensen als Alb. de Jong, te verduren had, terwijl de hoop, die aanvankelijk bestond, n.l. dat het West-Europese Proletariaat het Russische voorbeeld zou volgen, niet in vervulling is gegaan.

Te schreeuwen over een mislukking, waarvan men zelf heeft meegewerkt, is minderwaardig.

Lectuur over de revolutionaire organisaties en de middelen van de wereldrevolutie kunnen we Alb. de Jong ook zeer goed aanraden o.a. "De Wereldrevolutie" door H.Gorter, in Staat en Revolutie door Lenin.

Wie moet in de bajes?

De vakbondsleiders hebben tezamen met de vertegenwoordiger van onze uitbuiters mijnheer Jurrema van 't Armbestuur, middelen beraamd, om de werklozen die door hun ellende tot persoonlijk geweld gedreven worden, op de gemakkelijkste en vlugste manier in de gevangenis te werpen. De "armbezoekers" moeten onbezoldigd rijksveldwachter worden en de politierechter moet strenger straffen.

Ook de federatie deed mee aan deze conferentie maar gaf (zeker van revolutionairederigheid!) mildere middelen aan, n.l. rouleering van ambtenaren.

Wie hooren nu eigenlijk in de bajes: die gemeene werklozen zág, of die fesoenlikke vakbondsleiders?

Op 'et slagveld niet gestorven
en toch wel,
in de grootste strijd verguizeld,
in de hel.
Overal gewond, gekerft,
in de hel.
Kou en kilheid om haar henen,
in de hel.
Zal er niemand om haar weenen
en toch wel.
Veel getrap, en veel geslagen:
Een van het Proletariaat,
Zullen wij je eenmaal wreken,
Lieve, Lieve kameraad.

14 December 1924.

A. S.

we mogen nu alleen nog maar vragen stellen. En daarbij hebben ze ons dan nog reeds door de politie de verg. uit laten werpen.

Op 'n congres van de Syndicalistische vakver. einde 1924, hebben wij kans gezien tegenover Souchy (secr. Synd. Intern.) ons standpunt te verdedigen in de 15 min. die we kregen.

Wat de jeugd betreft deelen we mede dat we het eens zijn met jullie standpunt n.l.: vóór een aparte jeugdorganisatie.

Van de "Essensche"-richting moeten we niets hebben. We hebben het program der Duitse K. A. P., Berlijnsche richting vertaald en het ook als het onze aangenomen.

Alleen de uitspraak der Esseners: "Het kapitalisme bevindt zich in zijn doodscrisis", een holle napraterij van de op zich zelf juiste — door Rosa Luxemburg verder ontwikkelde — Marxistische waarheid, kan absoluut niet als grondslag dienen, als deze uitspraak niet door de kapitalistische ontwikkeling onomstootelijk bewezen wordt.

Wij verklaarden de Essensche kameraden, dat wij ons in den strijd: Essen-Berlijn verder niet willen inlaten. Wij zijn kommunisten. Antiparlementariërs. Voor Bedrijfsorganisaties. Voor de revolutionaire raden. Voor de dictatuur van het proletariaat.

We erkennen de noodzakelijkheid van den staat als overgangsvorm naar de klassenlooze kommunistische maatschappij.

We zullen ook met het proletariaat, wiens strijd om kwesties van den dag, steeds als **klassenstrijd** te beschouwen is, solidair zijn."

In de laatste ontvangen brief lezen we o.a.: "Iets anders is het of de tegenwoordige crisis absoluut met den dood van het kapitalisme moet eindigen. Schrijf ons jullie meening daar omtrent dan zullen wij jullie weder antwoorden"

Partijgenoot Luteraan ernstig ziek.

P.g. B. Luteraan is zwaar ziek. Hij ligt in 't Wilhelminagasthuis in de gevaarlijkste barak, n.l. de typhusafdeling. Waarschijnlijk heeft hij buik-typhus en bovendien een aantasting van de longen. Zekerheid daaromtrent is er niet, trots dat hem tot heden (2 April) drie maal bloed is afgetapt. Hij is zeer vermagerd en zijn lichaam schijnt zeer zwak.

Toch straalt de ouwe energie nog uit zijn oogen. Zijn aangezicht getuigt van groote wilskracht. Hij uitte nog onlangs het plan met zijn tegenstanders eens goed af te rekenen.

Moge het zijn, dat wij het niet in zijn plaats behoeven te doen.

Het verschijnen van "DE BAANBREKER".

Wij deelen mede, dat, indien de tegenwoordige financiële toestand niet beter wordt, het op tijd verschijnen van onze krant niet mogelijk is. Ook dit nummer is weer veel te laat.

De krant zal dus uitkomen op ongeregelde tijd, n.l. dan, als er geld is. De abonnementsprijs blijft 70 cents per 6 nummers.

Wie gesteld is op 't verschijnen van "De Baanbreker", sture ons geld! Het is het geringste offer, wat de strijd van ons eischen kan.

DE ADMINISTRATIE.

3e ZESTAL

DE BAANBREKER

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Jongeren

Redactie- en Administratie-Adres
VROLIKSTRAAT 2292 - AMSTERDAM

Abonn. bij vooruitbetaling f 0.70 per 6 nummers franco
Propaganda-nummers 5 cent

DE STRIJD IN DE ROTTERDAMSCH METAALINDUSTRIE

De rol der moderne leiders.

Begin September verademden de leiders der moderne Metaalbewerdersbond, want zij hadden, dank zij hun "taktisch onderhandelen" weer eens een strijd vermeden. Hun mooi geschetter over de wederinvoering van de 48-urige werkweek moesten zij weer wat inhouden en daarvoor verkregen de arbeiders van de Scheepswerf "Nieuwe Waterweg" en van de Droogdok Maatschappij een onbeteekende loonsverhoging. De konfessioneele (Christelijke, Katholieke en z.g. Neutrale) metaalbewerdersbonden handelden in gelijken geest, met dit verschil, dat zij meer openlijk verklaarden, zich gaarne te onderwerpen aan overwerkvergunningen van s'heeren christelijke ministers. Daarvoor konden zij dan ook een pluimpje in ontvangst nemen van baas Colijn, die in "De Standaard" schreef, dat deze bonden weer eens hebben getoond, aan hun roeping van bewandelaars van 's Heeren Weegs (de Christelijke Bourgeoisregering) gehoor te kunnen geven.

In "De Strijd" van 12 September kon men lezen, hoe voor de moderne leiders de vork in den steel zat: "De zaak is", zoo schreven ze, "dat de dag, waarop de kerkelijke arbeiders niet zullen toelaten, dat de Christelijke vakverenigingen uit roeping de 48-urenweek verwanselden, de dag is, waarop de strijd fel en scherp gestreden kan worden."

Deze dag echter kwam niet, maar wel de dag, waarop de werklieden van P. Smit Jr. het werk **spontaan** neerlegden, spontaan, zonder daarin eerst hun leiders te kennen. Dit was begin October. Tot 1 October had de Metaalbond de vergunning, te laten overwerken tot 53 uur per week, terwijl deze bond had toegezegd op dien datum den werktijd in te korten tot 51 uur. Echter vroegen en verkregen de heeren metaalfabrikanten weer vergunning om 53 uur te laten werken. De arbeiders protesteerden eerst nog, maar matigjes, maar toen ze loorden, dat de patroons van plan waren, de kerkelijke arbeiders eerst voor zich te winnen, om zodoende elk verzet geheel te breken, liepen zij spontaan de fabriek uit, maar . . . eenmaal gewend als ze dit waren, liepen ze naar hun andere heeren, de leiders.

De bonzen, ja, wat konden die toen anders doen, dan zich voor den schijn achter deze staking scharen. Twee weken

later brak de staking bij Wilton uit, want Wilton wilde hetzelfde spelletje spelen als zijn collega-uitbuiters. De moderne leiders konden hier ook natuurlijk niet anders, want bij Smit staken en bij Wilton direct de verslechteringen aanvaardden zou te veel in de gaten gelopen hebben. Maar ze hebben het toch voor elkaar gekregen, de bedriegers. Binnen vier dagen, na het uitbreken van de staking bij Wilton werden de stakingen opgeheven met deze resultaten:

53 uren werken per week, een onbetekende loonsverhoging,
100 slachtoffers en het spontaan verzet der arbeiders gebroken.

De moderne leiders juichen desniettemin over "hun" bereikte resultaten. En deze gevaarlijke judassen worden nog door de arbeiders erkend als hun leiders. De arbeiders zelf wilden niet de fabriek weer in, zonder vooraf de verzekering te hebben, dat zonder één uitzondering allen weer aan 't werk gesteld zouden worden. Maar in vergadering wisten de leiders het zoo handig aan te leggen, dat er, toen het op stemmen aankwam, alleen gestemd werd over het opheffen der staking, **zonder verder te spreken over de rancune naatregelen** waarvoor zij dan ook een meerderheid verkregen. Thans verschuilen zij zich achter het feit, dat zoodra de ijsbreker voor Finland af zou zijn geweest, er toch eenige arbeiders ontslagen zouden worden. Ze probeeren deontslagenen wel nog even in bescherming te nemen, door in "De Metaalbewerker" van 7 November te schrijven: "Maar absoluut gelogen is het, dat zij, anders dan door overreding gepoogd zouden hebben, de onderkruipers van hun ongelijk te overtuigen". M.a.w.: lieve patroons, onze menschen hebben heusch niet hun handen uitgestoken naar de onderkruipers, maar zich als fatsoenlijke stakers gedragen. En zulke taal slikken modern-georganiseerden nog!

Eenige ploegen toonden eerst nog lak aan hun bond te hebben, en gingen, toen van die ploegen eenigen werden ontslagen, niet aan 't werk, maar "na een paar dagen was alles weer geregeld". "Hè, hè, gelukkig", kan een kritisch lezer van de artikelen van "De Strijd" en van "De Metaalbewerker" (moderne) tusschen de regels door lezen.

Van hun 48-urenweek is nu niets over-

gebleven dan een holle frase.

In "Het Volk" van 30 September schrijft Danz, leider van den modernen metaalbewerdersbond: "Hiermede (het genoegen nemen met een regeling, die er op neer komt, dat de metaalbewerders 51 uur per week zullen werken tot 1 Jan.) heeft onze organisatie getoond, rekening te willen houden met de moeilijkheden, die uit de wereldcrisis voortspruiten".

Hieruit spreekt dus duidelijk de bereidwilligheid der moderne leiders, met en voor de Bourgeoisie de moeilijkheden te overwinnen, uit de crisis ontstaan.

De metaalbaronnen weten wel, dat zij zulke "arbeiders"organisaties goed kunnen gebruiken. Het bereiken van hun doel, zich uit de crisis te redden, mede door het proletariaat steeds verslechteringen op te leggen, wordt door hen vergemakkelijkt. Maar vast staat, dat het proletariaat **niet moet dulden**, dat het gebruikt wordt als ladder, waarlangs de Bourgeoisie weer omhoog wil klimmen. Verzet tegen elke verslechtering! Maar dan zelfstandig, dus over de hoofden der misleiders heen, zelf-actie! Tegelijk met elken strijd afrekenen met hen, die mooi kunnen praten in de vergaderingen en je tegelijk verkopen aan de Bourgeoisie! Overboord met het strijdbrekende middel "localiseering", maar uitbouwen, solidariteitsstakingen!

Leiding, zeker! maar dan uit je midden gekozen stakings-comité's, comité's van actie! Met als doel: verzet tegen de Bourgeoisie, verzet tegen haar herstel, verzet tegen de heele in elkander zakkende chaos! Dus verzet, tevens van politieke betekenis, waarbij de industrieel het proletariaat (in plaats van omgekeerd) zullen bidden, met ze te confereren om een "schikking" te bereiken. Maar dan begrijpen, de grootheid van je taak: bedrijfsbezetting met al haar consequenties. Dan volhouden, macht tegenover macht stellen, en de overwinning bevechten!

WERKLOOZEN! OPGEPAST!

Wethouder Vos deelde tijdens de behandeling van den werklozensteun in den A'damschen gemeenteraad mede, dat óók de federatiebestuurders wel kwamen verzoeken dezen of genen werkloze voor steun "af te voeren", daar hij niet meer in aanmerking kwam. Van de federatie ontkenning noch protest.

De federatieleiders fungeeren blijkbaar dus evengoed als de moderne vakbondsleiders voor betaalde spionnen (van de

27 Febr. 1901.

BETSY HILLESUM.

10 Dec. 1924.

Zij is op 23 jarigen leeftijd een der vele slachtoffers geworden van deze ellendige samenleving. Zij, een onzer medestrijdsters moest ons zoo plotseling verlaten. Zij die getoond heeft een mensch te zijn, zij kon den vreeselijken druk van het maatschappelijk monster niet meer dragen.

Ze kan aan den grooten slag die het Proletariaat dit monster eens zal toebrengen zelf niet meer deelnemen. Maar ze heeft toch nog het geluk gehad eenige jaren actief deel te nemen aan de voorbereidselen hiertoe.

Daar vandaan de gelukkige trek op haar Eeuwig Rein gelaat, wat ik nog zag, toen zij niet meer was.

Ik heb nog nooit zoo iets schoons gezien! Het moet niet moeilijk zijn te sterven, als men geleefd heeft, geleefd voor de Nieuwe Menschheid.

Onze Medestrijdster. Ons Voorbeeld!

Met Betsy Hillesum verliezen wij in de eerste plaats een trouwe kameraad. Een groote propagandiste was zij niet. Haar afkomst, haar opvoeding, omstandigheden en omgeving, maakten haar karakter gesloten. Maar haar beginselvastheid, haar zekerheid was daarentegen een groot voorbeeld voor ieder die haar kende.

Bets is mede-oprichtster der K. A. J. Onder den oproep tot de oprichtingsvergadering stond bij de drie namen, de hare.

De pogingen tot het uitgeven van "De Baanbreker" waren haar een groote vreugde. Zij voerde later de administratie.

Ze was, hoewel geen lid van de redactie, een trouwe medewerkster, door het beoordeelen der stukken vóór zij in de krant kwamen.

Bets was Secretaresse en ook 'n poosje voorzitter der K. A. J.

En nu is zij van ons heengegaan, niet uit vrijen wil maar als slachtoffer van het kapitalisme, wijl zij te zwak, te ondervoed was om de aanval van griep te weerstaan.

Uit vrijen wil had zij ons nooit verlaten en daarom heeft ze thans haar plaats in onze gedachten, Bets, die onder **alle omstandigheden** kommunist gebleven is, naast de vele andere proletariërs die gevallen zijn als slachtoffers van het kapitalisme.

Geen laatste groet, geen afscheid is hier op z'n plaats. De hand die je in de onze geslagen hebt, blijft in de onze. De steun die je ons gegeven hebt, blijft onze steun.

Zoo blijf je voor ons: Betsy Hillesum onze medestrijdster, Betsy Hillesum ons voorbeeld!!
DE REDACTIE.

Denemarken.

We ontvingen van de "K. A. P. in Denemarken", verschillende brieven met organisatorische en politieke inlichtingen. Zeer uitvoerig. Voor 't oogenblik schrijven we wegens plaatsgebrek, slechts het volgende af:

"De K. A. P. bestaat uit eenige arbeiders. Propaganda is zeer moeilijk. De massa volgt de soc. dem. en de vakbonden. De werklozen kunnen hier worden zoet gehouden met allerlei kleinigheden. Het proletariaat begrijpt niet dat de z.g. afschaffing van de dienstplicht voor hem geen voordeel is. Terwijl toch duidelijk in de wet te lezen is dat het vrijwilligerscorps vooraf voor "orde en rust" zal moeten zorg dragen.

De Moskou-"kommunisten" trachten ons in miskrediet te brengen door ons voor te stellen als politie-provocateurs (Wijnkoop verstaat dus blijkbaar niet alleen dat kunstje, red. de B.). Debat op de Opeb. Verg. is opgeheven;

regeringstoelage betalen zij zich immers ook hun salaris), van de regering.

Zoolang je comité's vormt, die motie's zenden aan den gemeenteraad, blijf je een speelbal van die vakbondsleiders en een verkiezingsinstrument van de C. P., die nu weer bij monde van meneer van Ravesteijn gestemd heeft voor de poenale sanctie, dat is vóór de onderdrukking van den Javaan door den Ned. Staat.

Eenhedsfront met de Bourgeoisie!
De werklozen moeten comité's vormen, die zich richten tegen het parlement en de vakbeweging, op den grondslag van de alleenheerschappij der arbeiders.

Aangrijpend elke verslechtering, elke aanval, en die trachten te maken tot een beweging ook van de werkenden.

Een begin moet gemaakt!
„Het stelen van een brood kan aanleiding zijn tot de revolutie!!“

DE DOLKSTOOT

Onze tijd is aangebroken, die van 't nieuwe, van 't proletariaat.
De bourgeoisie is aan 't eind van haar interessante discussie.

Via Vredescongressen, (alhoewel erg doorslaand) zijn haar eenigste argumenten op politiek terrein: inslaande bommen! Op economisch gebied: Kapitaalvorming door middel van meer-werk en minder-loon voor het proletariaat.

Ook al luiden de doods klokken, de bourgeoisie is er nog: Op economisch gebied als de vader, op politiek gebied als de zoon, als vader en zoon samen: de maatschappelijke heilige geest.

Valt de vader, dan valt de zoon, dan valt de heilige geest, en dan pas zeggen wij: amen.

Nu staat het kapitalisme in haar laatste fase nog overeind, en alleen het strijdende proletariaat zal het omver strijden. En dat zal het!

Wij kunnen evenals in 1847, met Marx en Engels schrijven:

„Een spook gaat rond door Europa — het spook van het communisme. Alle machten van het oude Europa hebben zich tot een heiligen driënjacht tegen dit spook verbonden, de Paus en de Czaar, Metternich en Guizot, Franche radicaal en Deutsche politie-mannen. — Waar is de partij der „oppositie“, die niet door haar regeerende tegenstanders voor communistisch is uitgekregen, waar de oppositie-partij, die den meer „vooruitstrevenden“ oppositiemannen, evenals haar reactionnaire tegenstanders niet het brandmerkend verwijt van communisme heeft teruggeslingerd?“

Zóó was het in 1847. — In 1925 is reeds jaren, tot ons aller leedwezen de Czaar uitgevallen, maar in zijn plaats zijn vele geroepen, en ook — in tegenstelling tot het boek der boeken — velen uitverkoren. Trotsky en zijn partij, Internationaal de Ille — waar is de regeerende tegenstander welke haar niet voor communistisch uitkrijt?

Ook hier in 't land, de sectie aangesloten bij de Ille, de Hollandsche C. P., is door haar regeerende tegenstanders, tot misselijk-wordens-toe, als communistisch, uitgekouwd.

Leest in dit verband eenige jaargangen van „Het Volk“, ontspanning, ontwikkeling

Hé, BEDELAAR, BEDAAR!

Woudenberg (S.D.A.P.) verklaarde in den gemeenteraad, dat zij met de ongeorganiseerde werklozen, die „klaploopers“, niets te maken hadden. —

't Zal de bourgeoisie niet hinderen, Als we je steun wat gaan verminderen. 'k Heb lang genoeg in den raad gezeten, Om te weten, dat jij niet hoeft te vreten. Heb je de pest in? — Hindert niet, Mijn 'n biet. Zoo je ziet, Krijgen organisatiemensen, Al wat zij wenschen! (Of... eh... niet?) — Vindt j' 't erg, wat ik vertel, Ik heet Woudenberg en weet wel: Voor 't opstandige gajus heeft Wibaut (O, bedelaars, beeft!) de sterke hand, die leeft en streeft Voor 't lieve Vaderland!

en sensationele onthullingen, en U zult voldaan zijn! —

Het spook is intusschen enorm gegroeid; — in onzen tijd, die behoort aan het strijdende proletariaat — gaat een spook door de geheele wereld!

Ook in dit land met zijn koloniën. Historisch had het kapitalisme afgedaan in 1914, en met haar degeen, welke de wapens zegden en voor de oorlogskredieten stemden.

In 1925 kan het proletariaat van heel de wereld acte nemen, uit welke elementen de Ille Internationale thans is samengesteld.

Dat is de Internationale, waartoe ook de spektakel-sectie, de Hollandsche C. P. behoort. Deze partij en haar leiding is door ons in den oorlog aangevallen, omdat zij Entente-patriottisch was. De preciese bewegredenen bleven in het duister — waarin deze duisterlingen terecht hun elementair bestaan zochten. —

En net als in 'n aflevering-roman, na zooveel jaar komt de waarheid aan het licht en de oorzaak van hun patriotisme bloot:

Zoóals in dit land veel politiek geïmporteerd wordt, komen óók die feiten via Duitsland tot ons; daar werd n.l. het z.g. Dolkstootproces opgevoerd, en op de zitting van 20 October werd onder andere verklaard:

„Een groote rol speelden bij de propaganda (n.l. een pro-entente-actie, die propageerde, dat Duitsland alléén schuld had aan den oorlog) ook de deserteurs, die onder leiding stonden van een zekeren Münster, die in Nederland het tijdschrift „Der Kampf“ uitgaf. Münster kreeg zijn geld uit Engeland en stond in nauwe betrekkingen tot den leider van het Engelsche berichtenbureau te Rotterdam. Ook stond hij in relatie met d. Amerikaanschen gezant.“ Deze heer Münster was in den jare 1917 de genosse van de andere genossen van de C. P. en als kind in huis bij de oppergenossen Wijnkoop, Ceton, v. Ravesteijn; hun blad „Der Kampf“ werd gedrukt aan de partij-drukkerij.

En deze heeren hadden heelemaal steeds geen erg om te prakkizeeren, waar 't geld bij die arme „deserteurs“ van daan kwam; wel hadden zij zich direct tot plicht ge-

steld om al hun schoftenstreken over te nemen; — volgens contract?

Onder andere mochten wij het beleven, dat bij de Vrede van Brest-Litowsk deze gentlemen in hun respectievelijke organen, „Der Kampf“ en „De Tribune“, Lenin, de toen strijdende bolsjewiki, verraders erger dan Scheidemann noemden.

Verraders, erger dan Scheidemann waren de bolsjewiki toen, volgens hen; 'n verrader erger dan Scheidemann was Lenin, volgens hen.

Maar... aanvoerder-entente-patriot-uit liefhebberij-Wijnkoop en Mevrouw Roland Holst hebben Lenin tezamen gehuldigd... toen ie dood was!

Toen bij die „huldiging“, maar nu sterker moeten wij denken aan Kooyman en v.d. Linde, die op 't oogenblik nog in de strafgevangenis zitten; n.b. om zich te rechtvaardigen, dat zij géén politie-spionnen waren, waarvan dit stelletje Entente-spionnen, steunend op hun lieflijk gevolg, hen had beschuldigd.

(Er zij hier herinnerd aan het feit, dat zij niet alleen stonden in hun politiek. Het was ook meneer W. H. Vliegen, de thans gepensioneerde Wethouder, die met zijn partij de oorlog aan Duitsland wilde verklaren.

Het „revolutionnaire“ eenheidsfront was er in Holland toen practisch al. —)

Ook de oprichters van de Roode Vaan-groep in de C. P., werden indertijd door de leiders van die kiebeltonpartij allemaal als mallen of politie-spionnen „gesignaleerd“. Niettemin heeft deze groep schitterend gevochten. Ook op binnenlandsch gebied tegen dit C. P.-sche lompenpakhuis, wat z'n hoogtepunt vond in de geschiedenis van: de held van 't melkblikkie (zie noot). —

De tijd gaat intusschen snel; ook van de algeheele ontbinding.

Proletaren, waakt op!
Wij wenschen over bovenstaand geen discussie, debat of polemieck meer, met die lieden of hun waardige opvolgers, wel te verstaan.

Want de korte zin van de te lange rede is:
Aan de lantaarn, het schooljepak!

(Noot): Toen in 1921 in het Roergebied de proletariërs de bedrijven bezetten, en met 'n rood leger daadwerkelijk oorlog voerden tegen de Scheidemann-Ebert-Noske-witte troepen (welke dan ook het Duitsche vaderland gered hebben!) interpeleerde Toewaritsch Wijnkoop, de Ned. regering, dat ze blikkies gecondenseerde melk naar het roode front moesten zenden....

Men heeft dan ook danig om dat karakterloos-komiek gelachen, de bourgeoisie wel te verstaan.

(Dit artikel, op verzoek der redactie geschreven, was ondertekend. De ondertekening blijft achterwege, daar wij, evenals voor alle andere door ons zelf geschreven stukken, de volle verantwoordelijkheid wenschen te dragen!)

DE „VREDE“ VAN LOCARNO. VRIJWILLIGERS Vóór!

We ontdoen het verdrag van Locarno van alle klatergoud en houden over... een „verbetering“ van het verdrag van Versailles.

Het verdrag, waarover meneer van Ravesteijn en zijn helper, plus hun gevolg (welks laatste thans ter wille van de macht zoo'n groote bek tegen hun ware leiders opzet!) zoo opgetogen waren, in tegenstelling met de toen revolutionnaire bolsjewiki. —

„Versailles“ beteekende in wezen de poging van de geallieerden, de Duitsche bourgeoisie de vruchten van de uitbuiting gedeeltelijk te ontnemen en haar als concurrent uit te sluiten. Alles door middel van den volkerenbond, het door de C. P. en S. D. A. P. als zoo democratisch aangeprezen instituut.

De economische crisis is intusschen ook in de „overwinnaars“-landen voortgeschreden, zoodat de Europeesche bourgeoisieën moeten trachten door overeenstemming hun stelsel voor totale ondergang te behoeden.

Het met winst verkoopen van de voortgebrachte waren wordt steeds moeilijker, door de steeds toenemende verarming der massa.

De pogingen tot kapitaalvorming (met de hulp van economen als Wibaut in dit land) door middel van loonsverlaging en werktijdverlenging helpt hier niet. Want de verarming blijft, wordt zelfs groter, en dood kapitaal is geen grondslag tot opbouw. Het moet omgezet, verhandeld kunnen worden, het moet winst opleveren.

Natuurlijk zijn er onder de meest bekwaame politici, die wetend dat er geen nieuwe afzetmogelijkheden in zicht zijn, het oog vestigen op een soort nieuw-kapitalisme. Een zeer beperkte productie, slechts enkele groote ondernemingen, die alles tot zich trekken, en... afslachting, decimeering der massa.

Deze neo-kapitalistische pogingen, waar bij minstens gedeeltelijke opheffing der nationale grenzen aan de orde zal zijn, zal buiten de revoltes der massa, echter zulk een strijd onder de ondernemers zelve brengen, dat het opbouw-program der bourgeoisie dit punt nog niet officieel bevat.

Thans gaat het nog om de vraag: welke nationale bourgeoisie zal het terrein hebben, waar nog met winst verkocht kan worden?

De Locarno-bijeenkomst had tot doel dezen strijd in vredesbanen te leiden, want wapengeweld verergert de crisis, en brengt gevaar van proletarischen opstand mee!

De arbeiders, die dit krantje lezen, weten dus, dat het doel van „Locarno“ niet was Vrede te brengen, maar een poging tot instandhouding van de bloedige uitbuiting. Een poging tot wederopbouw!

En zelfs wat haar w a r e (reactionnaire) doel betreft is de conferentie te Locarno mislukt.

De „Vrede van Locarno“ is ook inzake de godsvrede tusschen de bourgeoisie-zelf: bedrog!

Geen enkel verdrag is instaat den strijd om afzetgebied tegen te houden.

Dat de burgerlijke politicus dit best weet, getuigt de Weekoverzicht-schrijver van „Het Handelsblad“, die reeds op 17 Oct. schrijft: „Indien er waarlijk een oorlog in Oost-Europa mocht uitbreken, zou er een toestand ontstaan, die men met papieren-overeenkomsten toch niet zou beheerschen.“

Zelfs officieel is 't verdrag geen vredes-

maar een oorlogs-verdrag. Immers: „Duitschland, Frankrijk en België verzekeren(!) elkander de onschendbaarheid hunner grenzen. Engeland en Italië blijven borg“. Dat wil zeggen:

Indien een der drie contracteerenden aangevallen wordt (het is immers een vredes-verdrag!) verbinden zich Engeland's en Italië's legers met de aangevallene.

Intusschen worden de oorlogsuitrustingen in de geallieerde landen met onverminderden vlijt en even vreedzaam klaargemaakt, als vóór Locarno.

Het zijn weer de Soc. Dem. leiders (met wie de Duitsche C. P. volgens haar jongste congresbesluit, haar lijsten voor de Pruisische verkiezingen, verbinden moet!), die bij dit Locarno-bedrog de meest infame rol spelen.

In het overzicht van „Het Volk“ van 22 October kan men lezen: „dat dit verdrag in wezen geen vrede beteekent, want de bourgeoisie en dus de oorlog blijft gehandhaafd, maar zoo wordt listiglijk verklaard, „toch(!) is het een stap in de goede richting“.

Geen wonder, want in Locarno kwamen volgens Oudegeest bijeen: „de vredes-vrienden van Genua en Cannes“. En in „Het Volk“ van 23 Oct. schrijft Oudegeest dan: „Locarno beteekent de geboorte van een nieuwe wereld, die meer en meer zal komen onder de hoofdleiding van de arbeidersbeweging, die aan haar schepping voortdurend heeft gewerkt“.

Hun hartelijke dankbetuiging zullen de revolutionnaire proletariërs dezen leiders te gelegeren tijd weten te brengen, voor deze Soc. Dem.-Vrede van Locarno, waarvan de Engelsche politicus Viscount Grey sprak: „Mocht nu nog eens een oorlog uitbreken, dan zullen wij (hij bedoelt: de proletariërs) niet ten strijde trekken voor een gersconflict of voor een enkele natie, doch voor de groote beginselen van arbitrage en vreedzame(!) beslechting van conflicten“.

Arbeiders! Vrijwilligers vóór, het is voor de „Vrede van Locarno“!!

Noot: Als wij hier spreken van opbouw-pogingen door middel van verslechteringen, die niet helpen, dan wettigt dit niet de conclusie, dat wij dus rustig kunnen afwachten. Ons doel is immers niet den dood van de bourgeoisie zonder méér, maar wij willen een andere maatschappij. Daarvoor moet gevochten worden. Elke opbouw-poging dient aangevallen, of zij komt van de bourgeoisie direct of van haar trawanten, de vakbew. en parlementaire partijen. Zie daarover ons artikel: „Internationale strijdwijze“. Uit zichzelf wordt niets geboren!

C. P. - sche HARTJESDAG.

In November vond 'n „Intieme gezellige bijeenkomst“ plaats van de C. P. en „De Zaaier“. Op het programma stond ook: dans en muzieknoppen. Was het dien dag dan hartjesdag?

Welneen, want „ieder moest voor de leukerigheid een 1-minuut-speech houden over het Kommunisme“.

Het was de herdenking van de Russische Revolutie!

MOORDPARTIJEN!

De Ille Internationale mede verantwoordelijk!

De Bulgaarsche bourgeoisie vond in den aanslag te Sophia aanleiding om de revolutionnairn op alle mogelijke manieren af te slachten. De 3e Intern. protesteerde maar is intusschen door haar opportunistische politiek mede-verantwoordelijk.

Immers, zij drijft óf onze klasse-genooten tot een eenheidsfront met de verraderlijke soc. democraten, of tot allerlei persoonlijke geweldaden, die niet leiden tot de proletarische klasse-oorlog, geweldaden, waarbij zij tenslotte de bedrijvers niet dekt.

Er valt voor onze klasse tegen moordpartijen door de bourgeoisie ondernomen, niks meer te protesteeren, noch te parlementeeren!

„Proletariërs van alle landen, vergeet dit niet! De dag zal komen, dat de rollen omgekeerd zijn en de vertegenwoordigers der bourgeoisie zich in uw handen zullen bevinden. Denkt aan de les van Sophia: Geen genade! Zij, die de klasse-vijanden niet hard weten te treffen, zullen door hun handen vergaan — zij of wij!...“

Het is het orgaan van de Franche C. P. „L'Humanité“, dat deze humbug schrijft; — humbug, daar dezelfde C. P. tijdens de gemeenteraadsverkiezingen te Parijs hare kandidaten opdraagt zich eventueel terug te trekken ten voordeele van... de Soc. democraten, omdat ze beter zijn dan rechtsche kandidaten! Steun dus aan de bloedige Soc. patriotten, die nu weer gestemd hebben vóór het moordbeleid van de regering in Marokko — om het „link-sche“ (!) kabinet niet ten val te brengen.

Marokko - Eenheidsfront.
Bovenstaand stukje is eenigen tijd geleden geschreven.

De soc. dem. hebben intusschen nog een keer blanco (dus niet tegen!) gestemd bij de behandeling van de Marokko-credieten en op hun congres een resolutie aangenomen, die aldus eindigt:

„De Franche Soc. partij, die gehecht is aan de vrede (zie noot) verklaart zich tegen de ontzuiming van Marokko, die Internationale moeilijkheden zou scheppen, gevaarlijker nog dan de bestaande toestand“.

Het Franche Imperialisme, de doods-vijand van het proletariaat, weet nu weer eens heel goed, dat zij bij haar moordpartijen om de zoete winst, op den heiligen steun van de Soc. dem.-leiders rekenen kan! De Franche C. P. zorgt, (trots de actie die zij voert) door haar eenheidsfront-taktiek, dat de proletariërs het niet te weten komen. Ze is hierdoor mede verantwoordelijk voor de Marokko-slachting.

Internationaal trouwens gaat de C. P. door met haar verraderlijke, dubbele taktiek. Zoo heeft de Duitsche C. P. bij de Berlijnsche gemeenteraadsverkiezingen 22 zetels gewonnen, door een „gematigde“ taktiek tegenover de soc. dem., waardoor vele ontvreden soc. dem. arbeiders, die in de C. P. een „betere“ S.D.A.P. zien, aan haar hun stem hebben gegeven.

Tegenover die aftakelingstaktiek van de Ille Internationale stelle de Komm. Arb. beweging:

Consequente strijd tegen de steunpilaren der bourgeoisie, de Soc. democraten en parlementaire „Kommunisten“;

Consequente steun aan alle bewegingen, die het Europeesche en Amerikaansche Imperialisme kunnen verzwakken. De opstand in Marokko, in China, in Syrië, in Indië, is dus (zonder voorbijzien der nationalistische tendenzen waarvan Ruslands kapitaal gebruik tracht te maken) de zaak van het West-Europeesch Proletariaat!!

Noot: De Vrede? Volgens officieele opgave zijn tot heden alléén van Fransche zijde in Marokko gedood 2000 en in Syrië 6000 menschen. In Syrië treden de Fransche officieren zeer vredelievend op, aldus: In de gevangenis te Damascus brak een oproer uit. Een gewapende aanval volgde en alle gevangenen, 1200, werden gedood. De rechtsche zoowel als „linksche“ pers bracht dit bericht zonder commentaar. —

LABOUR- OF DE BURGERWACHT-PARTIJ.

In 't Engelsche parlement werd op 19 Nov. gevraagd, waarom brieven, gezonden aan gemeente-ambtenaren met de vraag of zij in geval van nood (lees: staking!) bereid waren tot hulpdienst (lees: onderkruiperij!) geheim werden gehouden. De minister antwoordde daarop, „dat deze zaak door de vorige regeering, met inbegrip der Labourpartij, altijd behandeld was, als één, waarover niet behoorde gesproken te worden“. Doch hij had onmiddellijk besloten „aan deze geheimdoenerij een einde te maken, aangezien de natie recht heeft te weten wat de regeering deed“.

Wie nadenkt, begrijpt waarom de Engelsche arbeiders-regeeringspartij méér dan deze minister bevreesd was voor openbaarmaking.

De Labourpartij wordt dus terecht door ons genoemd de onderkruiperspartij, die de strijdende arbeiders ook als burgerwacht in den rug aanvalt.

KUNST.

„Arme Shakespeare“.

Op den revolutionnaire Shakespeare, die zich op schier alle gebieden der mensche-lijke gedachten en gevoelens bewoog, daarop mag de menschheid even trotsch zijn als op de revolutionnaire Beethoven, den musicus, als op Napoleon, den onverschrokken veldheer.

We willen hier eens vaststellen, dat deze drie buitengewone spruiten van de revolutionnaire bourgeoisie, hun moeder overleven!

Een Napoleon? Ze zou niet weten, wat er thans mee aan te vangen! Er komen dan ook in deze periode van de bourgeoisheerschappij „veldheeren“, die „helden-veroveringstochten“ organiseren, goed beschut achter de loopgraven, aan hun schrijfbureau. —

Over Beethoven kwijlen de dames in haar boudoir, als was het haar schoothondje, en niet de geweldige revolutionnaire.

En Shakespeare?

Ze spreken in Engeland aldus: Shakespeare is klassiek, dat wil zeggen voor alle tijden. Dus ook voor onzen tijd. En daarom, als we zijn spelen opvoeren, dan doen we het niet meer in de oorspronkelijke, maar in moderne kleeding.

Zoo wordt dan in Londen een Hamlet vertoond, waarvan ook verondersteld mag worden, dat het b. v. de Prins v. Wales is. De zalen loopen vol.

In Nederland gaan ze het na-ape; mogen we dan bij Hamlet denken aan onzen braven Prins Hendrik? —

Zoo wordt geprobeerd Shakespeare aan te passen aan de naar sensatie beluste bourgeoisie. —

Laat ze hun lol! We hebben geen reden om tegen dergelijke „artistieke“ uitvloei- sels van dit terugboerende stelsel front te maken.

Het proletariaat zal ná de verovering der productie-middelen, naast haar eigen nieuwe kunst, de groote beteekenis van Shakespeare als klassicus, maar óók als de man van zijn tijd, doen inzien, naar waarheid, zonder bombast of poehéé!

Als de beste onder de burgerlijke kunst-critici door dit gedoe, de verzuchting slaakt: „arme Shakespeare“, dan stellen wij daar tegenover: de bourgeoisie van heden is arm, miserabel van geest, maar Shakespeare wordt daar niet minder rijk door!

Voor- en naspel in den Stadsschouwburg.

Hamlet, in avondtoilet, de geest van zijn vader achterna; Horatio, door z'n boord een stijve nek (kou gevat misschien?), de Koning, kruisjes makend in z'n jacquet, oppassend, dat de plooi (wat hadden ze daar hun best op gedaan!) niet uit z'n broek ging. De dames en heeren hovelingen, een sierlijke shimmy dansend. —

Om nog iets van Shakespeare's kunst te genieten, sloten we onze oogen maar. Met de oogen was er alleen te genieten, juist dáár, waar de stijve apenpakjes ontbraken, bij historische aankleding, waar het klassiek blééf! Bij de hoofd-aankleding passen de miserabele, klein-burgerlijke praatjes van de moderne toneelstukken.

Men denke niet, dat onze kritiek persoonlijk is, doordat wij achter den artist-Verkade (wiens bekwaamheden we niet in twijfel trekken) ook weten den groven uitbuiters. We hebben ons evenzeer geërgd, toen Arbous voor de Dageraad uit Julius Caesar voordroeg in smoking.

Basta! Ons blaadje is een strijddrunt; we verwachten niets van artisticeit zonder meer, maar alleen van datgene, wat den strijd der arbeiders bevorderen kan.

Aan de „revolutionnaires“ (waarvan sommigen meededen aan het misselijk-goedkoope handjesgeklap), die meenen, dat hier iets nieuw-artistiek in revolution- nieren zin, gebracht wordt, zij gezegd:

Aan ons onthulde de omhulsels, de avondtoiletten, etc, de innerlijke rottings-verschijnselen van dit stelsel.

De economische verhouding (in dit geval de crisis), bepaald ook de richting der kunst.

Waar overigens geen proletarisch instinct en verstand aanwezig is, die den weg opdrijft van den klassenstrijd, is alle geboom over kunst: leeg geklets!

Ons betoog dient alleen diegene, die den klassenstrijd willen. Begrijpen vooral de jongeren, — die van nature de idealisten en schoonheidszoekers zijn — door deze opmerkingen, de burgerlijke maatschappij, ook wat haar kunstuitingen betreft, weer wat beter, dan zullen zij ook uit deze

bijdrage weer kracht putten tot strijd tegen dit stelsel.

Strijd tegen dit stelsel, voor het kom- munisme, beteekent óók strijd voor een nieuwe kunst, die wij willen moeten!

Een Proletarische Kunst - beschouwing moet blijven liggen. Belangrijkste opmer- kingen daarin zijn: In onze organisaties is géén plaats voor kunstenaars, die sociale onderwerpen behandelen, op een wijze, die niet strookt met K. A. P. - beginselen. Daarentegen moeten wij trachten te voor- komen dat kunst, geboren in en door den proletarischen strijd, onder een of andere vermomming verkocht moet worden aan de burgerij. Het is onze kunst!

Het Tip - Ton (A. J. C.) Theater.

Wij lezen in „Het Jonge Volk“ van 30 Oct. in een stukje, beschrijvende een troenje V. J. V.-ers:

„Het was precies een groepje van ons. Alleen maakt het door de kippen-mars- orde een minder gesloten indruk. Overigens manchester maridolines, de liederen, alles tip-top à la A. J. C.“

Lang gezocht, maar toch gevonden: Nu weet ik, hoe ik tip-top-A. J. C.-er kan worden!

Over INTERNATIONALE STRIDWIJZE voor 't moment het volgende: De eindstrijd, duidelijker gezegd: de klasseoorlog om de proletarische dic- tatuur, kan door geen enkele K. A. P. of K. A. I. gestreden worden zonder de massa's. Het optreden der massa's moet het doen! Dit moet genrikeld worden. Omdat de crisissomstandigheden, die terug- werken op het proletariaat, niet eender zijn: in Holland b. v. anders dan in Duitschland. — Vandaar ons principieel-revolutionnaire standpunt: Internationale beginselen, ländelijk toegepast! De K. A. I. is kapot gemaakt, juist door afwijking van dit standpunt, vastgelegd vóór de oprichting der K. A. I. in de brochure: „De IIIe Int. op sleeptouw“.

Ernstige K. A. -partijen en jeugdgroepen, die niet vergenoegd zijn met den naam „K. A. I.“, waarmee bodemlooze putten koketteren, moeten beginnen met de vaststelling van een praktische strijdtaktiek, niet terend op het verleden, noch blind zich starend op de toekomst, maar staand in het heden, wat nu is nu! Stellen wij deze als organisatie tegenover de vele bodemloosheid, dan verkeert de mogelijkheid om te komen tot een Internationale Kommunistische taktiek, in zéker- heid!

AAN HET WERELDPROLETARIAAT!

Het was in den laatsten verkiezingstijd. Wij plakten groote biljetten tegen de verkiezingen: „De doodscrisis is daar, de doodsklok van het kapitalisme luidt, de eindstrijd moet gestreden.“

Dus zeiden wij verder: niet meedoen met de democratie, niet naar de stembus?

Wel neen! Wij weten altijd taktisch te zijn. De gevangenis zittingen al vol genoeg. Veroordeeld te worden voor 'n half jaar wegens opruiing, dat gevaar loope liever die schreeuwerige leeghoof- den van „De Baanbreker“.

Daarom schreven we (nèt als Rijnders, c. s., Red.) uit taktische en juridische overwegingen: **Stemt niet!**

Dat mag, want dat kan door ons even- tueel voor den rechter uitgelegd worden als **stemt blanco!**

En zoo zorgen wij uit de gevangenis te blijven, opdat wij de doodsklok kunnen luiden tot heil van het wereldproletariaat.

De wære K. A. P. -

Sectie van de K. A. I.
(Satire op de weggelopen leden, die zich ook K. A. P. noemt; de feiten zijn historisch).